

SIRIKOZY
Hereiset

#2

AAMUN KAUHUT

Kuvittanut Johanna Lumme

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

SISÄLLYS

SYYLLISYYDESTÄ 6

Minun siskoni 8

Kulkue 13

Yöraala 18

Onneton karttaruutu 22

Tohtori Morfo 29

Pieni virhearvio 38

Maailmanluokan hässäkkä 44

Yön hummat 51

Ne, jotka kuulevat 61

TIIMI 69

Kesyttäjä 71

Uusi maailmanjärjestys 77

Jynttyset 84

Kiertoajelu 90

Huhu kiertää	97
Ihomato	101
VELVOLLISUUDESTA	109
Takaispuisto	111
Yön haavan hinta	116
Salaisia suunnitelmia	121
Häkki	128
Ensimmäinen häkkiyö	136
Kaltereiden varjo	142
USKOSTA	147
Ohitus	149
Kauhea kahluureissu	155
Yön rakentajat	161
Muistin välähdyksiä	170
Tavallinen ilta	177
Sen pituinen se	181

SYYLLISYYDESTÄ

Syyllisyyttä ei ole kiva kantaa. Mutta kun se rysähtää niskaan mustana savuavana reppuna, ei siitä voi oikein kieltäytyäkään. Siinähan se on. Sitä on sitten vain kannettava. Kaikki värjäytyy savuun. Syyllisyys synkentää kaiken.

Sanon ihan suoraan. Minä mokasin. Oikein huolella. Olin se tyhmä tyyppi, joka menee kohti vaaraa ja vaikeuksia vihellellä, koska ajattelee olevansa jotenkin erinomainen ja ylivertainen kaveri. Ei kukaan ole. Aina löytyy jokin asia, joka saa polvilleen. Isku tulee siihen kohtaan, jossa se kirvelee kovimmin.

Toimi sinä paremmin kuin minä. Harkitse asiat alusta pitäen oikein huolella. Älä mokaa niin kuin minä.

Ne ihmiset, jotka haluaisin sijoittaa turvaan ja suojaan, juuri heidät minä tulen vetäneeksi keskelle taisteluita. Toin heidät kauhun kiehuvaan ytimeen.

Minun parhaan ystäväni. Minun pikkusisareni.

Tekisin mitä tahansa, että voisin korjata tämän. Otan jokaisen mahdollisen riskin, että saisin tilanteen kääntymään. Sen kun tulet päälle, ylivoimainen vihollinen, kiehuva musta syöveri, anna tulla, mitä odotat! Olen valmis ihan kaikkeen. Tämä on minun vikani. Minun pitää tämä korjata.

Hereiset ovat epäreiluja, niillä ei ole mitään kohtuutta. Ei mitään sääliä. Ei mitään tasoitusta siitä, että meitä ihmisiä on hirviöitä vastassa neljä plus yksi ja niitä on joku miljoona. Tässä taistelussa ei tyylipisteitä ei jaeta. Ei saada hyvän yrityksen palkintoja. Hymypatsaita. Tätä taistelua ei voi resetoida ja aloittaa fiksummin, koska tämä ei ole peli.

Tämän taistelun edessä olen ihan oikeassa elämässä, oikean yötuulen puhaltaessa. Vaarassa ovat minun rakkaat ihmiseni. Meillä on vain yksi mahdollisuus.

– Leo –

Minun siskoni

Lumin hiukset hulmusivat yötuulella. Lumin olisi pitänyt olla nukkumassa, mutta hän ei ollut.

Minun siskoni. Hän seiso puutarhassa meidän kanssamme ja näki kaiken sen, mitä olimme häneltä koettaneet piilottaa, kaikki yön kauhut. Lumi seiso yöpaidassaan ja näki meidän häviämämme taistelun.

Lumi ei huomannut meitä uhkaavaa tuhoa ihan vielä. Hän ihaili yötä. Suhisevia puita. Minua, joka olinkin heireillä. Hänen hiuksensa kimalsivat yössä, jossa niiden ei pitäisi kimaltaa. Mutta jollain tavalla Lumi kutsui esiin tähdet, joiden valo hohti hänen vaaleissa hiuksissaan. Valo kiersi ja ihaili häntä.

Lumi ei tiedä olevansa hengenvaarassa, tajusin.

Hän oli aseeton. Lumi ei osannut vielä pelätä hereisiä.

Yön olentoja oli kerääntynyt parveksi kaikkialle ympärillemme. En tiedä mitä Lumi näki. Ehkä hän ajatteli pehmoeläimiään, joiden jättiversioita liikkui nyt puutarhasssa. Satukirja oli herännyt eloon hänen ympärillään.

Hereisiä oli pihallamme enemmän kuin osasi laskea. Niiden joukko kasvoi kohisten, kun Kiril haavoittui. Kirilin haava, yön haava tuntui kutsuvan yön väkeä sankoin joukoin.

Näin itselleni tuntemattomia olentoja. Huojuvia rapu- maisia olentoja, joiden pitkät sormet napsuttelivat kuin kastanjetit. Olentoja, jotka liikkuivat pyörien ja pitivät vaimeaa klaklattavaa ääntä. Puutarhassamme vilisi kynsiä, viiksiä, tassuja, hampaita, kitoja, petoja. Kaikkia hereisiä yhdisti yksi asia. Niiden kaikkien huomio oli kohdistunut Lumiin.

Minä huidon Lumille oven suuntaan. Lähde pakoon! Vielä ehdit! En uskaltanut sanoa sanaakaan, etten

rikkoisi yön olentojen keskuudessa vallitsevaa rauhaa.

Lumi näki eleeni ja vilkutti minulle takaisin. Hän vilkutti kuin prinsessa parvekkeelta, onnellisena ja tyytyväisenä. Mietin, olisiko tämä viimeinen muistoni pikkusisarestani.

Näin, miten Lumin katse muuttui, kun hän havaitsi ympärillään tungeksivien olentojen suuren määrän.

– Siinä te vihdoinkin olette! hän sanoi hereisille.

Hän alkoi kikattaa. Siskoni nauru helisi puutarhassa.

A black and white illustration of a young girl with long, flowing hair running through water. She is wearing a short-sleeved top and pants with a belt. She has a determined expression. Behind her, a large, dark, multi-limbed creature with a long, segmented tail is pursuing her. The creature has several pairs of limbs, some ending in claws or pincers. The water is depicted with dark, swirling lines, suggesting a turbulent or fast-moving environment. The overall style is that of a children's book illustration.

Kulkue

Näin kauhukseni, miten Lumi juoksi hereisten luo.

Hän halasi niistä ensimmäistä. Olennon pitkät kynnet kupertuivat siskoni selkään. Odotin kauhus- ta jähmettyneenä siskoni huutoa, kirkumista, joka ei lakkaisi.

En koskaan toipuisi tästä. Tämä hetki palaisi kiinni ta-
juntaani. Näkisin tämän filmin uudelleen ja uudelleen ja
uudelleen, enkä koskaan lakkaisi suremasta. En lakkaisi
katumasta, miten me emme osanneet olla riittävän va-
rovaisia ja hiljaa.

Mutta Lumi vain nauroi. Uskalsin katsoa tarkemmin,
osasin zoomata yökiikarilaseilla ja niin tein. Lähikuvassa
näin, miten olento taputti Lumia hellästi tassulla, josta
peitsimäiset kynnet levisivät viuhkana. Olento ei tahto-
nut vahingoittaa Lumia. Toinenkin olento työntyi Lumin
luo. Yksi Suogorilloista tahtoi kaapata hänet halaukseen.

Hereiset alkoivat jonottaa pikkusisareni ympärille. Näin,
miten isä valmistautui juoksemaan Lumin luo, mutta äi-
din ele pysäytti hänet. Hereisiä oli liikaa. Niitä oli kerään-
tynyt muuriksi, ne saarsivat Lumin joka puolelta. Emme
millään ehtisi hänen luokseen. Syöksymme häntä pelas-
tamaan voisi synnyttää hereisissä uuden halun taistella.

Äiti korjasi asentoaan. Näin, miten Kiril alkoi painaa
äidin sylissä. En uskaltanut katsoa Kirilin kyljessä ole-
vaa, koko ajan laajentuvaa yön haavaa, jonka yksi herei-
sistä oli viiltänyt parhaan ystäväni kylkeen. Tiesin, ettei
tämä tilanne voisi jatkua ikuisesti.

Lumin takia meidän oli odotettava, mutta Kirilillä ei
ollut enää paljon aikaa odottaa.

Näin, miten Leidi tuli aina vain lähemmäs ulko-ovea.

Hereiset antoivat hänelle tilaa. Tämä nelimetrinen olento oli heidän kuningattarensa, jota ei voinut taistelussa voittaa. Riikinkäärme, hänen pääsuojelijansa, yksi väistettävistä, seurasi varjona aivan hänen takanaan. Koetin tavoittaa Lumin katseen ja sähköttää hänelle ajatuksen voimalla, ettei hän tekisi mitään, mikä suututtaisi tai hermostuttaisi Leidin. En osannut yhtään ennakoida, mitä tapahtuisi.

Pelkäisikö Lumi Leidiä, hänen kahisevia metallikäärmehiuksiaan? Hiussuortuvien hankaus toisiinsa synnytti kipinöivän pilven. Pilvi loi Leidin ympärille valonkajoja, joka teki hänestä entistä aavemaisemman.

– Vaikea katsella, isä sanoi minulle hiljaa. Tietenkin oli. Perheemme pienin oli vaarassa, emmekä voineet tehdä mitään häntä auttaaksemme. Emme voineet edes antaa neuvoja. Meidän oli vain odotettava vaiti, että Lumi osaisi lukea tilanteen oikein.

Lumi katsoi Leidin lipumista lähemmäs. Hän kohotti katseensa tavoittaakseen Leidin silmät. Lumi seisoj suorana ja vailla pelkoa. Yötuuli puhautti hänen hiuksiaan, ne tuikkivat tähtien valossa kuin hopealangat. Oudolla tavalla Lumi ja Leidi muistuttivat toisiaan, toinen pitkä ja toinen valtavan pieni, mutta yhteneväisyys oli hätkähdyttävä: kaksi valtiatarta.

Lumi ei näyttänyt kauhistuneelta. Lumi näytti siltä kuin tuntisi Leidin.

Leidi saavutti Lumin ja pysähtyi tämän eteen. Leidi alkoi kumartua. Ajattelin että hän tutkisi Lumia läheltä, niin kuin tutki minuakin ensimmäisenä yönä. Mutta olin väärässä. Leidi niiasi syvään. Lumi seisoj ja katsoi, miten nelimetrinen olento osoitti hänelle kunnioitusta.

En ymmärtänyt enää mitään.

Katsoin, miten hereiset nostivat Lumin ilmaan, korkealle kantotuoliin. Katsoin, miten raajoja ojentui koskettamaan Lumia. Kynsiä, tassuja, siipiä, kavioita. Kaikki koskivat siskoa hellästi, yksikään taputus ei ollut sivallus. Jokainen olento tahtoi koskettaa Lumia ja teki sen niin varovasti kuin vain osasi.

Kuulin tai pikemminkin aistin, miten hereisistä alkoi kehräytyä yhteinen hyrinä. Ne hyrisivät kuin sähkömoottori, joka oli saatu käyntiin.

Katsoin, miten hereiset Leidin johdattamana alkoivat kuljettaa Lumia kulkueena talon ympäri. Seurasimme joukkoa kauempana, pelkäsimme, että hereiset veisivät Lumin pois. Mutta kuljettuaan täyden kierroksen talon ympäri ne laskivat Lumin varovaisesti takaisin ulkorappusille. Lumi kikatti ja vilkutti. Hereiset kääntyivät pois. Ne virtasivat pois pihaltamme tekemättä kellekään meistä pahaa.

– Minä menen, isä sanoi ja lähti juoksemaan Lumin luokse. – Teillä on nyt kiire.

Äiti lähti kantamaan Kiriliä autoon niin nopeasti kuin voi. Kun he menivät ohitseni, Kiril avasi silmänsä.

– Mukaan, hän sanoi minulle.

Niin siis tein. Syöksyin autolle ja avasin äidille oven. Autoin äitiä nostamaan Kirilin takapenkille, vaikka sen täytyi sattua ystävääni ihan kamalasti. Hereiset olivat poissa. Äiti uskalsi käynnistää auton. Olimme matkalla hakemaan apua. Ajaisimme yöraalaan, joka osaisi hoidaa Kirilin yön haavaa. Istuin auton takapenkillä, Kiril nojasi minuun.

Suuntasimme kohti valtatieä nukkuvia katuja pitkin.

Ajattelin, mitä oli tapahtunut ihan hetki sitten. En voinut uskoa, että olimme selvinneet. Samalla tiesin, ettemme olleet selvinneet vielä mistään.

